

1. SØNDAG I ADVENT

HVAD SKER DER?

Matt. 21,1-9

Lad os bede!

Kære Herre Kristus! Tak fordi Du i dag har bevæget Dig ind iblandt os. Vi ber om at vi må opdage, at Du er kommet herind, så vi reagerer på Din ankomst og lader os bevæge og forme af Dig og Dit sind. Amen.

Hvad er det, der sker her i dag?

Adventskrans, procession ind i kirken med de hellige kar og Bibelen, trompetspil i helligdommen, mange cykler uden for kirken, tre af kvarterets børn skal døbes. Hvorfor dette masseopbud af folk?

Der er gudstjeneste, og det er første søndag i advent! Og hvad er det så lige? Jo, der sker det, der altid sker, når bibel og dåb og nadver er i spil, så kommer Jesus selv i kirke og bevæger sig diskret rundt iblandt os. Han er her! Han er også kommet i kirke! På denne åbnings søndag til et nyt år med gudstjenester bliver der på en særlig måde sat fokus på det, der altid sker. En slags gudstjeneste om gudstjenesten.

Der sker i dag i Sct. Pauls Kirke i Århus det, som skete den søndag, da Jesus bevidst ville ride ind i Jerusalem gennem den gyldne port på ryggen af et simpelt pakæsel for dermed at opfylde det gamle løfte om, at når Messias kommer til Guds egen by, så sker det på et æsel!

Det har Han rigtig gjort i historien, fem dage før sin korsfæstelse og syv før sin opstandelse. Ser vi tilbage i historien, så ser vi Kristus. Han har virkelig været her. Han hører ikke hjemme i eventyrets verden eller blot i menneskers tankeprodukter og følelserverden. Nej, Kristus har været her, har talt og handlet, har hængt på et kors og er stået spillevende ud af sin grav. Og *det* udgør den ene og afgørende forskel i verden. Fra Ham og Hans aktion udgår der en tyngde og en kraft, der gør, at rigtige mennesker rigtig kan forsones – jeg kan tilgives, der

er håb til jer, fremtid, du kan få oprejsning. Denne Kristi livskraft kan nå ind til os og forvandle livet.

Og nu ind i vort nu bevæger Han sig rundt iblandt os her i dette rum. Usynligt for øjet, men det kan fornemmes af hjernen og hjertet og vores følelse. Han hører ikke blot fortiden til, heller ikke blot fremtiden, når Han vil vise sig for alle og slutte historien af, men Han hører også nutiden til! Han er nu – levende, for Han er jo stået op fra de døde og er ikke siden afgået ved døden! Så levende er Han! Så alt det, Han er og står for, den Virkelighed, der er i det, rører sig, bevæger sig ind iblandt os her i dag, kommer til stede, nærmer sig, er hos os, mellem os, lige der ved siden af os og foran os og bag ved os, er aktivt til stede. Det er det, der i virkeligheden sker derinde bag ved alt det ydre, som vi kan se og høre her i dag. Den for os usynlige Kristus er bag ved og inde i vores synlige virkelighed. Der er noget derinde bag ved den synlige hinde, som gør sig gældende i denne verden, og indimellem brydes hinden, som når Han selv går ind i ordet og bruger en prædiken, træder levende frem i salmesangen, lægger hånden på børnene og kommer ind til os gennem brød og vin fra alteret. Og når vi indimellem opdager det, er det en aha-erfaring, vi får.

Jesus valgte et æsel! Dagligdagens, ringhedens og søllehedens symbol, det afmægtige tegn. Hans moderne æsler er bibel, prædiken, dåb, skriftemål og nadver, der i dag bringer Ham til vores verden.

Er det nu ikke noget, vi sådan bare siger for at give pep til Jesus i dag og gøre den gamle historie levende og nutidig? Slet ikke, for Han har selv tolket sin tilstedeværelse iblandt os i vores levetid ved at sige: ”Hvor to eller tre er sammen om mig, er jeg i deres midte” (Matt. 18,20). Jeg kommer i mit ord og til brødet og vinen. Jeg kommer på den måde til jer. Jeg er med jer hver dag. Og i jer. Han *er* hos os i denne Hans *bevægelse* hen mod os. Derfor gælder de ord lige nu: ”Se, din konge kommer til dig, sagtmodig og mild er Han!”

Så ringe, og så sølle: sagtmodig og mild – ikke stærk som en kriger og en Gud. Skulle det være noget? Er det virkelig noget at tage på vej over? Vi *er* fristet til at ryste på hovedet ad det her. Det er ingenting, det er bare religiøs sentimentalitet og føleri uden hold i virkeligheden! Ja, og hvis det er rigtigt, er det en ynke, at vi spilder tid på at være her i dag. Gå hjem så.

Men selv siger Han, at netop på den måde kommer Han ind iblandt os i dag! Og er det rigtigt, er det hele jo så anderledes. Så er det Ham, der kommer til os her i dag! Så er Han på spil inde bag ved alt det ydre, som vi ser og hører. Kristus bevæger sig roligt og stille ind blandt os på sit moderne æsel. Og han

har bevidst valgt ringhedens fremgangsmåde og mildhedens fremtoning, for at vi ikke skal forskrækkes, men tænke: Det er Guds Messias, der går ind til os med Guds hjerte og så vinde mod til at gå efter Ham. Vi skal ikke blive bange for Gud, når Han kommer til os gennem Kristus. Så slår sagtomdigheden ind blandt os: den ydmyge, milde, bløde Kristus. Det bløde, sagte mod. Det største slags mod. Modet til at gå stille og mildt frem. Barmhjertighedens vandring og bevægelse fra Gud ind til os. Ikke ment på den måde, at Han er en tørretriller og konfliktsky og ikke kan gøre noget, men ment på den måde, at der er hjerte i Ham. Inde bag den ydre og ringe fremtoning dér ligger styrken, råstyrken, kraften, magten i Hans sind til forsoning, opstandelse, til at byde ondskaben trods og til stille at bevæge sig rundt blandt os og mægtigt slutte historien af med sit domsord og befrielsesord.

Jamen, så sker der noget i dag. Gud er kommet til os. Natten er fremrykket, dagen er nær. Stille og mildt sker det, så man kan overse det og rynke på næsen ad det, eller lægge to og to sammen: Det er jo Kristus, der går ind blandt os! Det er den store, dybe virkelighed inde i den virkelighed, vi kender. Dybdeperspektivet! Det skal vi opdage og holde fast i og så tage den derfra! Siden det er Kristus, der kommer til os nu, skal vi i aktion, det skal være vort:

Handlingsprogram for det nye kirkeår:

- Så skal vi vågne op af søvne. Se, hvad der virkelig er Virkeligheden.
- Og aflægge mørkets gerninger og iføre os lysets våben. Og gøre op med mørket i verden og mest i os selv og tage lysets våben på os, for vi står i en åndelig kamp. Et underligt udtryk: lysets våben! Kæmpe ved hjælp af lyset. Blive rustet med lys, forsvare med lys.
- Op at stå, selv i bevægelse, hen mod Ham med vores opmærksomhed, vores sang, advents- og julesalmerne. Derfor i kirke! Så meget som muligt. Være med. Hylde Ham den Værdige, der ydmyger sig og bliver tjener.
- Og selv vide os værdige, der derfor godt kan ydmyge os og tjene andre og gå efter den værdi i livet, hvad enten vi bliver hyldet for det eller ej, men den værdi vil altid vinde. Den, der har fået skænket værdighed - og det har vi - kan bøje sig.
- Og så lytte og få fat i de ord, der sættes på den begivenhed, at Han går ind hos os i dag, knæle deroppe ved alteret og modtage Hans legeme og blod gennem brødet og vinen, og inden da har vi jublende hyldet Ham med Hosiannaråbene og velkomsthilsenen til Ham: ”Velsignet være han, som kommer, I Herrens navn”, som vi bruger hver søndag, inden vi modtager Ham på den særlige måde. Sådan byder vi Ham ’vel – kommen’ til alters.

1. SØNDAG I ADVENT

- Og bære det med os ud i mødet med vore medmennesker og lade synet af Kristus kaste glans over hvert menneske, vi møder. Et nyt perspektiv.

Til sidst:

Hele verden burde nu blive til en kirke, fordi Guds søn er kommet hertil. Lad os have det fokus og leve i den virkelighed i denne jordiske virkelighed. Livet er blevet større og dybere. Det er godt at leve så.

Velsignet nyt kirkeår. Amen.

Salmer: 84/76/657//83/362,v.5/447/123,v.7-9/74

Uddelingssalmer: 81/75/89

Gammeltestamentlig læsning: Sl. 24

Epistel: Rom. 13,11-14